

Petr Chudožilov

Myšák
Knížka

Ilustrace

Zuzana Bočková Bruncková

Jak mě Charlotte chytila

Poslouchejte! Budu vám vyprávět o dobrodružstvích, která jsem prožil s Charlotte. Aha! Rozumím! Nevíte, kdo to je, tahleta Charlotte. Tak to je moje kamarádka. Nenápadná a ještě menší než trpaslík. Zato její schopnost přivolávat nebezpečné příhody je naopak přímo obrovská. Prožili jsme spolu neuvěřitelné věci. Někdy se mi zdálo, že se přátelím spíš s obrem!

Charlotte si mě chytila jednou takhle na podzim. Přijel jsem na návštěvu do školy v bavorském městečku jménem Hluboká myši dírka. Předčítal jsem žákům z mojí nové pohádkové knížky. Když jsem skončil, pozvali mě do sborovny na preclíky s kávou.

„Jistě je vám horko!“ řekl jeden učitel a položil můj kabát na lavici do kouta. Netušil jsem, jak je to nebezpečné!

Brzy jsem vyrazil zpátky domů, bydlím až ve Švýcarsku. Cestou mi připadalo, že slyším někoho mluvit z kapsy toho kabátu. U Bodamského jezera jsem se nalodil na pramici. Loď zahoukala a už jsme frčeli. Z dlouhé chvíle chtěl jsem se trochu projít po palubě. Strčím ruku do kapsy. Au! Něco mě kouslo do prstu. Nechtělo mě to pustit.

„Mám tě!“ kvičel kdosi v kapse, „co tady pohledáváš?“

Strašně jsem se polekal. „Já? Nic, vůbec nic!“

„Tak co sem strkáš ruku?“ zlobil se hlas v kapse.

„Vždyť tohle je přece můj kabát!“ vykřikl jsem.

Přistoupil ke mně kapitán lodi.

„Všechno v pořádku?“ otázal se.

Jeho hlas skřípal jako rezavý řetěz.

„Všechno OK,“ řekl jsem.

„Úplně všechno?“ vrčel kapitán, „připadalo mi, že vám někdo krade kabát!“

Radši jsem si zase sedl do auta. Vytáhl jsem ruku z kapsy. No tohle! Na dlani mi seděla myš. Maličká, pihovatá, trochu zrzavá myší holčička.

„Co? Ty mě budeš kousat?“ spustil jsem přísně.

„Neměl sis začínat!“ rozkřikla se myš.

Vůbec se mě nebála. Ani trošku! Koukala strašně drze.

„To teda není pravda!“ řekl jsem, „kdybych tě kousl, to bys teprve něco viděla!“

„Tak ty mě chceš kousnout...“ řekla myška, „možná i sežrat.“

Neočekávaně se rozplakala. Slzy jí stříkaly z maličkých očí na metr daleko. „Jsi horší než kočka!“ vzlykala.

„Ale ne... No tak! Vždyť já nekoušu!“ konejšil jsem ji.

„Tak proč to říkáš?“ šeptala myš.

„Podívej,“ řekl jsem smířlivě, „chytil jsem tě přece v mém kabátě.“

„Já padnu!“ rozesmála se myš, „ty že jsi mě chytil? To já jsem tě přece chňapla za prst – ne ty mě!“

Taková nestydatost! Raději jsem se zeptal, jak se vlastně jmenuje.

„Charlotte!“, řekla, „ale přátelé mi říkají Charlie. Přátelé – cizím lidem to nedovolím, protože nemám ráda důvěrnosti.“

Chvíli jsme mlčeli.

„Ty,“ řekla Charlotte, „vezmi mě s sebou. Musím zmizet z Hluboké myší dírky.“

„Tak?“ opáčil jsem.

„Prokousala jsem řediteli školy díru do kabátu,“ zašeptala spiklenecky.

„Zase kabát!“ řekl jsem tvrdě, „kabáty se prokousávat nemají. Cizí kabáty už vůbec ne!“

„My, myši,“ řekla Charlotte, „musíme pořád něco hryzat.“

„Opravdu?“

„Jinak by nám narostly strašně veliké zuby,“ řekla.

Roztaženými pracičkami ukázala, jak veliké zuby by jí narostly. Brrr! Hrozná představa!

„Tak co?“ naléhala Charlotte.

Do spolku s myší se mně tedy moc nechtělo. Co řeknu švýcarským celníkům, až pojedeme přes hranici? Ale když myška tolik žadonila, schoval jsem ji nakonec do prázdné ořechové skořápky, pár jsem jich měl v kapse. Zmizela tam jako v domečku.

Jak se Charlotte stala mou sestřenicí

Blížili jsme se ke švýcarské hranici. Charlotte bezstarostně chrápala, zato mne se zmocnily obavy. Smějí myši do Švýcarska? Je úkryt v ořechové skořápce bezpečný?

„Žádný strach,“ mumlala Charlotte ze spánku.

„Psst!“ sykl jsem zděšeně, „mlč!“

„Budu zticha jako myška!“

slibovala Charlotte počou-
chle.

Švýcarský celník byl strašně hubený a mračil se jako čert. Pomáhal mu tloušťík s veselými očima.

„Copak to máte tadyhle v kapsičce?“ rovnou se zeptal ten hubeňour.

Všechno už vědí, napadlo mě, ale nahlas jsem řekl: „V kapse? Kdepak, tam nemám nic!“

„Já bych se teda kouk‘!“ řekl hubeňour přísně.

„Když to musí bejt...“

„Á! Oříšky!“ zajásal tloušťík a už se chystal, že si zrovna jeden rozlouskne. Labužnický se olizoval!

„Dejte pozor! Nespolkněte ji!“ vykřikl jsem zděšeně. Charlotte už vystrčila hlavu ze skořápky. Hubeňour se leknutím až zakuckal.

„To je nějaký strašně zajímavý oříšek!“ žasnul tloušťík.

„Copak tady děláte, slečno?“ spustil hubeňour zhurta, „okamžitě vylezte z toho ořechu!“ „Prosím, já jedu tady s bratránkem do Švýcarska,“ způsobně zapištěla Charlotte. Hubeňour vytřeštil oči.

„No ano,“ připustil jsem v rozpacích, „to je moje sestřenka Charlotte.“

„Vy jste příbuzný s myší?“ divil se tloušťík.

„Podobná vám teda moc není,“ usoudil hubeňour.

„Ona není myš,“ řekl jsem rychle, „jenom tak vypadá. Stalo se jí to v dětství.“

„Dobře, ale proč je tak maličká?“

„Protože nechtěla jíst polívku!“ Charlotte pobaveně zakroutila očima.

Celníci si začali něco šeptat.

„Ty! Mně připadá, že je to přece jenom myš!“ řekl hubeňour.

„Copak myši mluví?“ namítl tloušťík, „podle mě to teda žádná myš bejt nemůže.“

„Tak se podívej na ten dlouhej myší ocas!“ ukazoval hubeňour prstem.

„To je pravda,“ připustil tloušťík uvážlivě, „ale třeba jí ta polívka skutečně nechutnala. Já taky nejím všechno, co mi dají na talíř!“

Charlotte vyprskla smíchem. Doposud spíše dobrosrdečný tloušťík se teď taky hrozně zamračil. „Je vám, slečno, něco k smíchu?“ otázal se služebním hlasem.

„Prosím, vždyť vy vypadáte, že jste všechno vždycky snědl, a ještě jste si přidal!“ řekla Charlotte drze.

Tloušťík zrudl vzteky. Hubeňour se ďábelsky zchytrale ušklíbl. „Ano,“ řekl úlisně, „zdá se, že je to opravdu sestřenka tady pána. Směl bych nahlédnout do cestovního pasu slečny sestřenky?“

„Myši žádné pasy nepotřebují!“ vyhrkla Charlotte.

„Říkalo se tady před chvílí, že žádná myš nejste!“ řekl hubeňour nakvašeně.

„To bylo před chvílí!“ řekla Charlotte ledabyle. Ani nemrkla!

„Lhát se nesmí!“ poučil ji hubeňour, „Nikdy! Ani teď, ani před chvílí!“

„Když tak jenom trošičku,“ řekla Charlotte. Tloušťík si odplivnul.

„To by se u nás v Hluboké myší dírcce nikdy nemohlo stát!“ rozplakala se Charlotte, „nejdříve jste mě chtěli sežrat jako oříšek, teď mi tady zase vykládáte, že jsem lhářka!“

„My že jsme vás chtěli sežrat?“ zhrozil se tloušťík.

Charlotte se výbojně rozkročila: „Kdo tady vykřikoval – Á, oříšky!? Kdo se tady olizoval už předem?“

Mimochodem, pročpak vlastně máte tak veliké břicho?“

„Mně už ty její řeči nebaví,“ řekl tloušťík vztekle a zalezl si do celnického domečku.

„Tady nám podepište, že se o ni ve Švýcarsku postaráte!“ vrčel hubeňour otráveně. Zabouchli dveře domečku a na oknech zatáhli záclonky, nic s námi nechtěli mít.

„Tak a teď se o mne budeš hezky starat, bratráčku!“ řekla Charlotte spokojeně.

Jak Charlotte četla noviny

Konečně doma ve Švýcarsku. Po obědě jsem popíjel kávu a listoval v novinách. „Proč pořád šustíš tím papírem!“ zlobila se Charlotte.

„Chci vědět, co je ve světě nového,“ vysvětlil jsem.

Charlotte zvědavě zastříhala ušima. Už si taky četla a vůbec jí nevadilo, že noviny drží obráceně. Já bych noviny vzhůru nohama nikdy nedržel! Báł bych se, že se písmena vysypou z řádků.

„Poslouchej!“ vykřikla Charlotte, „tady právě čtu, že v Japonsku ulovili hrocha. Chytil se chudák do pasti! Navnadili na něj jahodovou zmrzlinu.“

„Nesmysl,“ řekl jsem, „hroši nežijí v Japonsku. Svůj domov mají v Africe.“

„Jenomže tenhle hroch je zvláštní šikmooká odrůda, víš?“ opáčila Charlotte klidně.

Chytil jsem se za hlavu. „Ne! Hroši nemohou mít šikmé oči jako Japonci!“

„Tvoje noviny lžou?“ zeptala se Charlotte chladně.

„Ukaž, přečtu si to raději sám!“ řekl jsem. „Zbytečně by sis kazil oči,“ řekla starostlivě a noviny schovala za zády.

„Vrať mi okamžitě moje noviny!“ řekl jsem strašně přísně. „Tady je máš!“ zapištěla nespokojeně, „stejně tam nic nenajdeš. Ta zpráva je vytištěna naším tajným myším písmem, kterému vy lidé nerozumíte.“

„No vida!“ zvolal jsem vítězoslavně, „o hrochovi tady není ani slovo. Všechno sis vymyslela. Jako vždy!“

Charlotte se příšerně zamračila. „To by se u nás v Hluboké myši dírci nikdy nemohlo stát!“ procedila

mezi zuby, „proč by vlastně hroch nemohl bydlet v Japonsku?“

„Jak by se tam asi dostal?“ řekl jsem posměšně. „Připlaval by přes moře,“ řekla.

„Nemožno!“ vykřikl jsem.

„Umí hroch plavat?“ zeptala se tvrdě.

„To ano,“ připustil jsem, „ale nikdy by neuplaval obrovskou vzdálenost z Afriky do Japonska!“

„Mohl by si cestou odpočinout na nějakém malém ostrůvku,“ navrhla.

„A kdyby tam žádný ostrov nebyl? Co by hroch udělal? Aha?“ zeptal jsem se vítězoslavně. Najednou pro mě bylo strašně důležité dokázat, že v Japonsku žádní hroši nežijí.

„Sedl by si přece na chvíličku na velrybu!“ rozzářila se Charlotte, „velryby jsou hodné. Určitě by mu dovolila, aby si odpočinul. Třeba by jej kousek i svezla!“

Proti tomu se nedalo nic namítat. Možná jsou velryby skutečně dobrosrdečné? „Ale z jakého důvodu by ten hroch vůbec chtěl žít v Japonsku?“ řekl jsem chabě.

„A z jakého důvodu žijí v Japonsku Japonci?“ pravila Charlotte s jedovatým úsměvem.

„Protože Japonci se v Japonsku narodili!“ křičel jsem zoufale.

„Hm,“ řekla Charlotte, „třeba se tam ten hroch ožení. Třeba bude mít děti. Malá hrošátka! Jeho dětem už vůbec nepřijde divné, že žijí v Japonsku. Nikdo se tomu nebude divit!“

Dlouho jsme mlčeli. V pokoji hlasitě tikaly hodiny.

„Já už to nemůže vydržet!“ rozesmála se Charlotte. „Všechno jsem si vymyslela! Chtěla jsem tě poškádlit. Už se nezlob!“

„Tak dobře,“ zabručel jsem usmířeně.

Ale Charlotte se pořád pochechtávala. „Lidé jsou zvláštní tvorové,“ řekla uštěpačně, „hádáš se o takové zbytečné hlouposti, zda hroši dokáží doplavat do Japonska. Ale že jej chytili do pasti na jahodovou zmrzlinu, to ti nevadí. Hroši by jahodovou zmrzlinu nikdy nejedli. Nikdy, rozumíš? Hroši chtějí zásadně jíst pouze pistáciovou zmrzlinu s oříšky!“

Jak Charlotte zmizela

Jednou se Charlotte ohromně šikovně schovala. Nebyla v kuchyni, nebyla v ložnici, marně jsem ji hledal na balkoně, ba ani v koupelně jsem ji nenašel! Nakonec jsem ji objevil v mé staré fajfce, spala stočená do klubička.

„Už jsem měl strach, že jsi zmizela!“ řekl jsem s úlevou.

„To by se klidně jednou mohlo stát,“ namítla rozespale, „stačí, když si nasadím kouzelnou čepici.

Čáry, máry, fuk, Charlotte je fuč!“

„To ti teda nevěřím!“ řekl jsem, „zmizet přece nikdo nemůže!“

„Ještě před chvílí jsi říkal něco úplně jiného,“ podotkla Charlotte zlomyslně, „ale víš co? Nebudeme se zbytečně hádat. Já ti to teda předvedu!“

„No to se na to jenom třesu!“ řekl jsem v divoké naději, že tentokrát konečně vyhrají.

Nejdříve jsme v obchodě koupili pěkný kus červené látky. Sousedka z vedlejšího bytu nám tu čepici beze všeho ušila. „Kouzelnou čepici?“ zívla ta stará dáma, „to sfouknu jako nic!“

Hned druhý den byla čepice hotová. Upřímně řečeno, nějak zvlášť moc kouzelně mi nepřipadala, vypadala úplně jako obyčejná čepice, avšak Charlotte byla zcela spokojená.

„Jo,“ řekla, „to je přesně ono.“

Doma usedla do křesla a vrhla na mě zvláštní, strašně slavnostní pohled.

„Prosím, podej mi laskavě kouzelnou čepici,“ přála si neobvykle smutným hlasem, „taky bychom se měli rozloučit. Navždy! Víš přece, že zmizím...“

Ještě zašeptala mroucím hlasem, abych na ni vzpomínal v dobrém. Z jednoho oka jí vyklouzla malá stříbrná slzička.